

[Jørgen Jensen]

ne og samtidig gennemføre den samme sociale sikring for de ledige som den, der er for dem, der er i arbejde.

Det andet er Lønmodtagernes Garanti-fond. Det er positivt, at man nu uden at skjule det kan foretage udbetaling af dagpenge. Det er sket mange gange tidligere, så det havde ikke været nødvendigt med en lovændring. Rent administrativt kunne det have været gjort, som det allerede er gjort mange steder, at man udbetalte pengene.

Det tredje er dagpenge under konflikt.

Det er de tre områder, hvor der er positive ting i det. Ellers er alt det andet negativt og alene rettet imod arbejderklassen. Og så kan man da godt citere, hvad der står i SIDs medlemsblad: at man skal være på vagt, ikke åbne op for de borgerliges angreb, ved, at vi skal administrere loven bedre end andre. Men havde det ikke været rigtigere at erkende, at vi har bitre erfaringer fra krisen? Vi har erfaringer for, at der er nogle, der udnytter arbejdsløsheden. Men har regeringen vist noget som helst initiativ til at gribe ind over for spekulanter, der udnytter krisen, eller over for dem, der i øvrigt udnytter situationen til at sortere arbejdskraften, til at dunke arbejderklassen oven i hovedet? Det har man ikke vist nogen lyst, evne eller vilje til. Formålet er at ramme arbejderne. Hvad er egentlig begrundelsen for forhøjelsen fra 1.000 til 5.000? Det er urimelige begrundelser, der ligger her. Hvis det virkelig var for at sikre, at man i alle byer skulle have administrative foranstaltninger omkring arbejdsløshedskassen, hjælper det jo ikke noget at gå op på 5.000. Det ved man godt. Der må være et andet formål, og jeg synes, det var rimeligt, om ministeren var ærlig og sagde, hvad det reelt er, man vil. For selv kasser – det gælder den, jeg er medlem af – med over 100.000 medlemmer har ikke været i stand til at sikre i alle byer, at der er kontorer, som kan varetage medlemmernes interesser. De 5.000 hjælper ikke noget. Formålet er ikke det, man siger.

Kun arbejde i medlemsperioden. Det er da rigtigt, at jeg som gammel fagforeningsmand også er utilfreds med, at der er nogle, der er uorganiserede, og som kun melder sig ind, når det strammer lidt, når de er bange for at blive arbejdsløse. Men dette rammer jo ikke alene dem. Det rammer de unge. Det rammer dem, der står svagest på arbejdsmarke-

det. Så kan ministeren ryste på hovedet, men læs selv bemærkningerne – jeg har ikke tid til at læse dem op for ministeren – om dem, der er værnepligtige!

Så er der spørgsmålet om beføjelserne til at fastsætte regler for dagpenge, og her er vejrligsbestemmelserne nævnt. Jeg vil godt sige, at det, der har været fremme i dagspressen om, at man ikke kan administrere f. eks. for vejrligsområdet andre ordninger end den, der er nu, når man sætter det til 8 timer, altså en hel dag, er for det første noget sludder i vores EDB-alder. For det andet må formålet være et andet, og jeg kan da godt sige, at jeg håber, bygningsarbejderne er så fornuftige, at de aldrig mere har 4 timer på vejrlig, men altid har en hel dag; så kan de sikre sig at få pengene alligevel.

Med hensyn til det med at overføre overskydende timer til den følgende uge vil jeg godt spørge: er det et skridt på vejen til også at se på indtjeningen? Man ryster på hovedet, men alligevel er det reelt det, der ligger i det. Derfor vil jeg godt sige, at det er også en unødvendig stramning. Administrativt kunne man have klaret de problemer, der ligger her. Det har jeg tidligere forklaret arbejdsministeren. Det havde ikke været nødvendigt at lov-give her.

Det om at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, er det alene af hensyn til, at ombudsmanden har opfordret en kvinde til at lægge sag an mod direktoratet, fordi man har misbrugt det at være til rådighed for arbejdsmarkedet? Det er det, man reelt vil her.

Så er der spørgsmålet om deltid og arbejdsfordelingsordninger. Det er rigtigt, at vi er modstandere af deltid i det omfang, som det har taget. Vi mener også, at arbejdsfordelingsordninger er en fordeling af elendigheden. Men det havde nu været rimeligere at gribe det an på en anden måde. For det er i virkeligheden stat og kommune, det er i virkeligheden ministerens kolleger på andre bænke, som har misbrugt deltidsordningerne og sådan set har tvunget mennesker til at gå på deltid. Når man ikke vil gøre noget effektivt for at få arbejde i gang, havde det så ikke været rimeligt at gribe ind her i stedet for at straffe dem, som ganske vist urigtigt har følt en tryghed ved at gå på deltid eller ved at gå på arbejdsfordeling? Også det kunne have været ændret administrativt. Jeg kan sige, at der er mange kasser, der har aftale